Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (seitsmes koda)

2. aprill 2020*

Eelotsusetaotlus – Direktiiv 2003/55/EÜ – Maagaasi siseturu ühiseeskirjad – Tarbijakaitse – Artikli 3 lõige 3 ja A lisa punkt b – Lepingutingimuste läbipaistvus – Kohustus õigel ajal ja vahetult teavitada tarbijat tariifi tõstmisest

Kohtuasjas C-765/18,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Landgericht Koblenzi (Koblenzi esimese astme kohus, Saksamaa) 1. oktoobri 2018. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 6. detsembril 2018, menetluses

Stadtwerke Neuwied GmbH

versus

RI,

EUROOPA KOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja president P. G. Xuereb (ettekandja), kohtunikud T. von Danwitz ja A. Kumin,

kohtujurist: H. Saugmandsgaard Øe,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– Stadtwerke Neuwied GmbH, esindaja: *Rechtsanwalt* J. Müller,

– Euroopa Komisjon, esindajad: O. Beynet ja M. Noll-Ehlers,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

1 Käesolev eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2003. aasta direktiivi 2003/55/EÜ maagaasi siseturu ühiseeskirjade kohta ning direktiivi 98/30/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2003, L 176, lk 57; ELT eriväljaanne 12/02, lk 230) artikli 3 lõiget 3 koostoimes A lisa punktidega b ja c.

2 Taotlus on esitatud Stadtwerke Neuwied GmbH kui gaasitarnija ja tema kliendi RI vahelise kohtuvaidluse raames, mis puudutab võlgnevuste tasumist pärast gaasihinna korduvat tõstmist.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Direktiivi 2003/55 põhjendused 2 ja 3 on sõnastatud järgmiselt:

„(2) Selle direktiivi rakendamise kogemus näitab gaasi siseturu soodsat mõju, mis väljendub efektiivsuse tõusus, hinnaalandustes, teeninduse kõrgemates standardites ja konkurentsi suurenemises. Olulised puudused ja turu toimimise parandamise võimalused on siiski olemas, ning eeskätt on vaja konkreetseid sätteid, et kindlustada võrdsed võimalused ja vähendada turgu valitseva seisundi kuritarvitamise ja turuvallutusliku käitumise riske, tagades maagaasi edastamise ja jaotamise mittediskrimineerivad tariifid ning juurdepääsu võrkudele tariifide avaldamise teel enne nende jõustumist ning väikeste ja kaitsetumate tarbijate õiguste kaitse.

(3) Euroopa Ülemkogu kutsus oma 23. ja 24. märtsi 2000. aasta Lissaboni istungil üles nii elektri- kui ka gaasisektori siseturu kiirele väljakujundamisele ning nende sektorite liberaliseerimise kiirendamisele hästitoimiva siseturu saavutamiseks. Euroopa Parlament nõudis oma 6. juuli 2000. aasta resolutsioonis (energiaturgude liberaliseerimise seisundit käsitleva komisjoni teise aruande kohta) komisjonilt üksikasjaliku ajakava vastuvõtmist selgelt sõnastatud eesmärkide saavutamiseks, et järk-järgult, kuid täielikult liberaliseerida energiaturg.“

4 Direktiivi põhjenduses 27 on märgitud:

„Käesoleva direktiivi põhinõue on arvestamine avalike teenuste osutamise nõuetega ning seetõttu on tähtis, et käesolevas direktiivis käsitletaks kõigis liikmesriikides järgitavaid ühiseid miinimumstandardeid, milles arvestatakse tarbijakaitse, varustuskindluse, keskkonnakaitse ja samaväärse konkurentsitaseme eesmärke kõigis liikmesriikides. On oluline, et avalike teenustega seotud nõudeid saaks tõlgendada riiklikul tasandil, võttes arvesse riiklikke tingimusi ja järgides [liidu] õigusakte.“

5 Direktiivi 2003/55 artikkel 2 sisaldab järgnevaid definitsioone:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

25) „majapidamistarbijad“ – tarbijad, kes ostavad maagaasi oma kodumajapidamise tarbeks;

[…]

27) „lõpptarbijad“ – tarbijad, kes ostavad maagaasi oma tarbeks;

[…]“.

6 Nimetatud direktiivi artikkel 3 „Avalike teenuste osutamise kohustus ja tarbijakaitse“ sätestab lõikes 3:

„Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed, et kaitsta lõpptarbijaid ja tagada tarbijakaitse kõrge tase, ning tagavad eelkõige kaitsetumate tarbijate piisava kaitse, sealhulgas kohased meetmed võrgust väljajäämise vältimiseks. Sellega seoses võivad nad võtta asjakohaseid meetmeid, et kaitsta gaasivõrguga ühendatud ääremaade tarbijaid. Liikmesriigid võivad gaasivõrguga ühendatud tarbijatele määrata viimasena vastutava taseme tarnija. Neil tuleb tagada tarbijakaitse kõrge tase, eriti seoses lepingute üldtingimuste läbipaistvuse, üldise teabe ning vaidluste lahendamise mehhanismidega. Liikmesriigid tagavad vabatarbijatele tarnija vahetamiseks tõhusad võimalused. Vähemalt majapidamistarbijatega seotult peaksid need meetmed sisaldama A lisas sätestatud meetmeid.“

7 Sama direktiivi A lisa sätestab tarbijakaitsega seotud meetmed järgmiselt:

„Ilma et see piiraks tarbijakaitset käsitlevaid [liidu] eeskirju, eelkõige Euroopa Parlamendi ja nõukogu [20. mai 1997. aasta] direktiivi 97/7/EÜ [tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral (EÜT 1997, L 144, lk 19; ELT eriväljaanne 15/03, lk 319)] ning nõukogu [5. aprilli 1993. aasta] direktiivi 93/13/EÜ [ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288)], võetakse artiklis 3 nimetatud meetmeid selleks, et tagada tarbijatele:

[…]

b) õigeaegne teatis lepingutingimuste kõigi muutuste kohta ning taganemisõiguse teatavakstegemine teatise saamisel. Teenuse osutajad peavad nendega liitunud tarbijatele ise õigeaegselt teatama kõigist tasu suurendamistest hiljemalt ühe arve esitamise normaaltähtaja jooksul pärast suurenemise jõustumist. Liikmesriigid tagavad, et tarbijatel oleks vabadus lepingutest taganeda, kui nad ei nõustu neile gaasiteenuse osutaja poolt teatatud uute tingimustega;

c) läbipaistva teabe saamine gaasiteenustele juurdepääsu ja kasutamise suhtes kohaldatavate hindade, tariifide ja üldtingimuste kohta;

[…]“.

Saksa õigus

8 Energiamajanduse seaduse (Energiewirtschaftsgesetz, edaspidi „EnWG“) § 36 lõiked 1 ja 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Põhivarustamise kohustus

(1) Elektriettevõtjad teevad nendes jaotusvõrgu piirkondades, kus nad tagavad majapidamistarbijate põhivarustamise, teatavaks madalpinge- või madalrõhuvõrgust varustamise tüüptingimused ja üldhinnad ning tarnivad kõikidele majapidamistarbijatele elektrit nendel tingimustel ja nende hindadega. Põhivarustamise kohustus puudub, kui elektriettevõtjal ei ole elektrienergiaga varustamine majanduslikel põhjustel võimalik.

(2) Lõikes 1 nimetatud põhivarustusteenuse osutajad on elektriettevõtjad, kes varustavad üldises tarnepiirkonnas kõige rohkem majapidamistarbijaid […]“.

9 Määruse, milles sätestatakse üldtariifiga tarbijate maagaasiga varustamise tüüptingimused (Verordnung über allgemeine Bedingungen für die Gasversorgung von Tarifkunden, *BGBl*. 1979 I, lk 676, edaspidi „AVBGasV“) § 1 lõige 1 näeb ette, et:

„Tingimused, mille alusel gaasiettevõtjad ühendavad […] igaühe jaotusvõrguga ning osutavad neile teenust üldtariifide alusel, on sätestatud käesoleva määruse §-des 2–34. Need tingimused on tarnelepingu lahutamatu osa.“

10 AVBGasV § 4 lõike 2 kohaselt jõustuvad üldtingimuste ja -tariifide muudatused alles pärast nende ametlikku avaldamist.

11 AVBGasV § 32 lõigetes 1 ja 2 on ette nähtud:

„(1) Lepinguline suhe kestab katkematult, kuni üks lepingupooltest ütleb selle üles ühekuulise etteteatamistähtajaga, mis hakkab kulgema kalendrikuu lõpust […]

(2) Kui muudetakse üldtariife või gaasiettevõtja muudab vastavalt käesolevale määrusele enda üldtingimusi, võib tarbija öelda lepingu üles kahenädalase etteteatamistähtajaga, mis lõpeb kõige varem avaldamisele järgneva kalendrikuu viimase päevaga.

[…]“.

12 AVBGasV tunnistati kehtetuks 26. oktoobri 2006. aasta gaasiga põhivarustamise määrusega (Gasgrundversorgungsverordnung, *BGBl*. 2006 I, lk 2396), mida on muudetud 29. augusti 2016. aasta seadusega (*BGBl*. 2016 I, lk 2034). Gaasiga põhivarustamise määruse § 5 lõigetes 2 ja 3 on ette nähtud:

„(2) Kõik üldhindade ja täiendavate tingimuste muudatused jõustuvad kalendrikuu alguses tingimusel, et need on avaldatud vähemalt kuus nädalat varem. Põhivarustusteenuse osutaja on kohustatud avaldamisega samal ajal saatma oma tarbijatele kirja, milles teatatakse kavandatavatest muudatustest ja avaldama need oma veebisaidil; sellega seoses peab ta täpsustama muudatuse ulatust, põhjuseid ja tingimusi ning esitama loetavalt viite lõikes 3 nimetatud tarbija õigustele ja § 2 lõike 3 esimese lause punktis 7 nimetatud teabe.

(3) Üldhindade või täiendavate tingimuste muutmisel on tarbijal õigus leping nimetatud muudatuste jõustumise hetkel etteteatamise tähtaega järgimata üles öelda […]“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

13 Stadtwerke Neuwied on Saksa õiguse alusel asutatud eraõigusliku äriühingu vormis maagaasitarnija, kelle ülesanne kommunaalettevõtjana on osutada riigi kontrolli all üldhuviteenuseid kohalikule omavalitsusüksusele, selle ainuosanik on Neuwiedi linn (Saksamaa) ja viimati nimetatud linna linnapea kuulub järelevalvenõukogu koosseisu.

14 RI on Stadtwerke Neuwiedi klient alates 28. juulist 2004. See gaasitarnija täitis teenuse osutaja kohustused põhivarustusteenuse osutamise lepingu raames. Ajavahemikus jaanuarist 2005 kuni septembrini 2011 tõstis Stadtwerke Neuwied tariife, mis vastas maagaasi ostuhinna tõusule, võttes samas arvesse gaasisektori muudes valdkondades saavutatud kokkuhoidu. Nüüd nõuab ta RI-lt 1334,71 euro suuruse summa maksmist, mis vastab tariifikohanduste tõttu võlgnetavatele summadele. RI-d isiklikult nendest kohandustest ei teavitatud, küll aga avaldas Statdwerke Neuwied oma veebisaidil nii hinnad, üldtariifid kui ka lepingus tehtud kohandused. Lisaks avaldati hindade tõstmine piirkondlikus ajakirjanduses.

15 RI väitis eelotsusetaotluse esitanud kohtus, et Stadtwerke Neuwiediga sõlmitud tarneleping ei sisaldanud hinna kohandamise tingimust ja vaidles Stadtwerke Neuwiedi väidetele vastu. Ta leiab eelkõige, et Stadtwerke Neuwiedil ei olnud tegelikult õigust oma hindu kohandada, et küsitud tarbijahind oli ebamõistlik ning et isegi kui eeldada, et tal oli selline õigus, ei olnud AVBGasV §-is 4 ette nähtud hindade ühepoolse kehtestamise õigus läbipaistev. RI järeldab sellest, et gaasihinna tõstmine oli kehtetu. Lisaks esitas RI vastuhagi, milles palus tuvastada, et tarnija kehtestatud hinnad olid ebamõistlikud ja põhjendamatud ning et talle makstaks tagasi osa summadest, mis ta oli Stadtwerke Neuwiedile tasunud ajavahemikul 1. jaanuarist 2005 kuni 31. detsembrini 2011.

16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et tema menetluses oleva vaidluse lahendamine sõltub direktiivi 2003/55 sätete tõlgendamisest.

17 Ta leiab, et see, et Stadtwerke Neuwied ei teavitanud tarbijat õigel ajal ja vahetult gaasihinna tõstmisest, võib seada hinnatõusu kehtivuse kahtluse alla põhjusel, et niisuguses vaidluses nagu põhikohtuasjas saab direktiivi 2003/55 artikli 3 lõikest 3 ja A lisa punktidest b ja c tulenevale läbipaistvuse nõudele vahetult tugineda vaatamata sellele, et seda direktiivi ei ole vaidlusalusel perioodil Saksa õigusesse üle võetud.

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab siiski, et tema lähenemine eeldab, et seda üle võtmata jätmist arvestades on direktiivis 2003/55 ette nähtud läbipaistvuse nõue vahetult kohaldatav ja eraõiguslik isik saab sellele niisuguse eraõigusliku äriühingu nagu Stadtwerke Neuwied vastu tugineda ning et hinnatõusu kehtivuse eeldus on selle nõude järgimine.

19 Ta märgib selle kohta, et Bundesgerichtshofi (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim üldkohus) hinnangul ei olnud põhikohtuasja asjaolude asetleidmise ajal kehtinud liikmesriigi õigusnorme võimalik tõlgendada vastavalt direktiivile 2003/55. Nimetatud kohus leidis pärast seda, kui oli tuvastanud, et see direktiiv ei ole vahetult kohaldatav, et niisugune olukord ei peaks kaasa tooma vaidlusaluste hindade tõstmise tühistamist ning tunnustas Stadtwerke Neuwiedi õigust kohandada oma hindu gaasitarne lepingu täiendava tõlgenduse alusel.

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada, kas direktiivi 2003/55 artikli 3 lõiget 3 koostoimes A lisa punktidega b ja c tuleb tõlgendada nii, et kliendi vahetu teavitamine hindade tõstmisest on hinnatõusu kehtivuse eeltingimus. Lisaks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas need sätted on vahetult kohaldatavad seetõttu, et vastavalt Euroopa Kohtu praktikale võib neid pidada tingimusetuks ja piisavalt täpseks ning nendele saab tugineda sellise üksuse nagu Stadtwerke Neuwiedi vastu, keda võib Euroopa Kohtu praktika kohaselt pidada riigile või riigi kontrollile alluvaks või kellele on antud eriõigused, mis lähevad kaugemale eraõiguslike isikute vahelistele suhetele kohaldatavatest sätetest.

21 Neil asjaoludel otsustas Landgericht Koblenz (Koblenzi esimese astme kohus, Saksamaa) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas direktiivi [2003/55] artikli 3 lõiget 3 koostoimes A lisa punktidega b ja c tuleb tõlgendada nii, et olukorras, kus gaasitarbijatele jäetakse õigel ajal ja vahetult teatamata gaasitarnete eelseisva tariifimuudatuse tingimustest, põhjusest ja ulatusest, ei ole selline tariifimuudatus kehtiv?

2. Kui vastus sellele küsimusele on jaatav:

Kas direktiivi [2003/55] artikli 3 lõige 3 koostoimes A lisa punktidega b ja c on eraõigusliku juriidilise isikuna (Saksa osaühinguna) tegutseva tarneettevõtja suhtes alates 1. juulist 2004 vahetult kohaldatav, kuna selle direktiivi nimetatud sätted on nende sätete sisu silmas pidades tingimusteta ja seega ei tule nende kohaldamiseks vastu võtta uut rakendusakti, ning need annavad kodanikule õigusi organisatsiooni suhtes, mis on hoolimata eraõiguslikust vormist riigi kontrolli all, sest riik on majandusüksuse ainuosanik?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

22 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2003/55 artikli 3 lõiget 3 koostoimes selle direktiivi A lisa punktidega b ja c tuleb tõlgendada nii, et kui tariifimuudatusi, millest ei ole kliente isiklikult teavitatud, teeb viimasena vastutava taseme gaasitarnija üksnes eesmärgiga kanda maagaasi ostuhinna tõus üle, ilma et ta taotleks kasumit, siis nende tariifimuudatuste kehtivuse eeltingimus on see, kui tarnija täidab nendes sätetes ette nähtud läbipaistvuse ja teavitamise kohustust.

23 Tuleb meenutada, et direktiivi 2003/55 eesmärk on parandada gaasi siseturu toimimist. Konkurentsi toimimiseks on vaja, et võrkupääs oleks mittediskrimineeriv, läbipaistev ja õiglaste hindadega, ning see on gaasi siseturu täielikuks väljakujundamiseks esmatähtis (vt selle kohta 23. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Schulz ja Egbringhoff, C-359/11 ja C-400/11, EU:C:2014:2317, punkt 39).

24 Direktiivi 2003/55 sätted on ajendatud vajadusest kaitsta tarbijaid ning need on tihedalt seotud nii kõnealuste turgude liberaliseerimise kui ka selle direktiivi eesmärgiga tagada elektrienergia ja gaasi varustuskindlus (23. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Schulz ja Egbringhoff, C-359/11 ja C-400/11, EU:C:2014:2317, punkt 40).

25 Seda eesmärki ja neid kaalutlusi silmas pidades on direktiivi 2003/55 artikli 3, mis käsitleb avalike teenuste osutamise kohustusi ja tarbijakaitset, lõikes 3 ette nähtud, et liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed, et kaitsta lõpptarbijaid ja tagada tarbijakaitse kõrge tase. Lisaks võivad liikmesriigid gaasivõrguga ühendatud tarbijatele määrata varustuskindluse tagamiseks viimasena vastutava taseme tarnija. Igal juhul hõlmavad need meetmed vähemalt majapidamistarbijate osas direktiivi A lisas sisalduvaid meetmeid.

26 Direktiivi 2003/55 A lisa punktis b on täpsustatud, et artikli 3 lõikes 3 nimetatud meetmete eesmärk on eelkõige tagada, et teenuse osutajad teataksid nendega liitunud tarbijatele õigel ajal kõigist tasu suurendamistest hiljemalt ühe arve esitamise normaaltähtaja jooksul pärast suurenemise jõustumist. Lisaks tagavad liikmesriigid selle sätte kohaselt, et tarbijatel oleks vabadus leping üles öelda, kui nad ei nõustu gaasiteenuse osutaja poolt teatatud uute tingimustega. Selle direktiivi A lisa punkti c kohaselt saavad tarbijad läbipaistvat teavet hindade ja tariifide kohta.

27 Tuleb tõdeda, et nende sätete sõnastusest ei nähtu siiski, kas gaasitarnijatel lasuvate läbipaistvuse ja teavitamise kohustuste täitmine on gaasitarneteenuse tariifide muutmise kehtivuse eeltingimus.

28 Euroopa Kohus on aga otsustanud, et selleks et tarbijad saaksid esitatud tingimustel neid õigusi täielikult ja tegelikult kasutada ja võimalik, et teha kõiki asjaolusid arvestav otsus leping üles öelda või tarnehinnad vaidlustada, peab neid aegsasti enne muudatuse jõustumist teavitama selle põhjustest, eeldustest ja ulatusest (23. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Schulz ja Egbringhoff, C-359/11 ja C-400/11, EU:C:2014:2317, punkt 47).

29 Sellest tuleneb, et direktiivi 2003/55 A lisa punktides b ja c ette nähtud läbipaistvuse ja teavitamise kohustuse eesmärk on tagada vastavalt tarbijakaitse eesmärgile, et tarbija saaks kasutada oma õigust leping üles öelda või vaidlustada tarnehinna muutmine.

30 Ent seda, kuidas kliendid seda õigust kasutavad, ei oleks võimalik tagada ja direktiivi 2003/55 A lisa punktide b ja c sätted kaotaksid kasuliku mõju, kui gaasitarnija rikub oma läbipaistvuse ja teavitamise kohustust, jättes eelkõige oma kliendid kavandatavast tariifimuudatusest isiklikult teavitamata.

31 Samas tuleb märkida, et põhikohtuasja konkreetsetel asjaoludel tegutses Stadtwerke Neuwied „viimasena vastutava taseme tarnijana“ direktiivi 2003/55 artikli 3 lõike 3 tähenduses ja et selle tarnija järjestikuste tariifimuudatuste eesmärk oli üksnes maagaasi ostuhinna tõusu ülekandmine, ilma et ta taotleks kasumit.

32 Ent Euroopa Kohus on otsustanud, et kuna niisugune gaasitarnija on liikmesriigi õigusnormidega kehtestatud kohustuste raames kohustatud sõlmima lepinguid klientidega, kes on seda taotlenud ja kellel on õigus nendes õigusnormides ette nähtud tingimustele, tuleb selle tarnija majanduslikke huve arvesse võtta, kuna tal ei ole teise lepingupoole valikut ja ta ei saa lepingut vabalt lõpetada (23. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Schulz ja Egbringhoff, C-359/11 ja C-400/11, EU:C:2014:2317, punkt 44).

33 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et kui gaasitarnija tariifide muudatused piirduvad gaasi ostuhinna tõusu ülekandmisega teenuse hinnale, ilma et tarnija üritaks teenida vähimatki kasumit, võib selliste muudatuste kehtetus klientidele isiklikult teatamata jätmise tõttu tõsiselt ohustada gaasitarnija majanduslikke huve.

34 Järelikult, kuna tarnija on kohustatud tagama oma klientide varustuskindluse, ei saa gaasi sisseostuhinna tõusu ülekandmisele vastavate tariifide tõstmise kehtivus sõltuda nende klientide isiklikust teavitamisest. Vastupidisel juhul võiks gaasitarnija majanduslik risk seada kahtluse alla nii direktiivis 2003/55 ette nähtud varustuskindluse eesmärgi saavutamise kui ka kahjustada ebaproportsionaalselt selle tarnija majanduslikke huve.

35 Kuna tariifide muutustest isiklikult teavitamata jätmine kahjustab tarbijakaitset isegi sellises olukorras, on siiski oluline, et ühelt poolt saaksid sellise tarnija kliendid lepingu igal ajal üles öelda ja teiselt poolt, et kuna gaasitarne toimub hinnaga, millest kliendil ei olnud võimalik enne lepingu jõustumist teada saada, oleksid talle kättesaadavad sobivad õiguskaitsevahendid selleks, et ta saaks nõuda sellise kahju hüvitamist, mis võis tekkida seetõttu, et ta oli ilma jäetud õigusest vahetada õigel ajal tarnijat eesmärgiga saada soodsamat tariifi. Nende asjaolude kontrollimine on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne.

36 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 2003/55 artikli 3 lõiget 3 koostoimes selle direktiivi A lisa punktidega b ja c tuleb tõlgendada nii, et kui tariifimuudatusi, millest ei ole kliente isiklikult teavitatud, teeb viimasena vastutava taseme gaasitarnija üksnes eesmärgiga kanda maagaasi ostuhinna tõus üle, ilma et ta taotleks kasumit, siis nende tariifimuudatuste kehtivuse eeltingimuseks ei ole see, kui tarnija täidab nendes sätetes ette nähtud läbipaistvuse ja teavitamise kohustust, tingimusel, et kliendid võivad lepingu igal ajal üles öelda ja neil on sobivad õiguskaitsevahendid, et saada hüvitist kahju eest, mida nad võisid kanda seetõttu, et neid sellistest muudatustest isiklikult ei teavitatud.

Teine küsimus

37 Esimesele eelotsuse küsimusele antud vastust arvestades ei ole teisele küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

38 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (seitsmes koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2003. aasta direktiivi 2003/55/EÜ maagaasi siseturu ühiseeskirjade kohta ning direktiivi 98/30/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta artikli 3 lõiget 3 koostoimes selle direktiivi A lisa punktidega b ja c tuleb tõlgendada nii, et kui tariifimuudatusi, millest ei ole kliente isiklikult teavitatud, teeb viimasena vastutava taseme gaasitarnija üksnes eesmärgiga kanda maagaasi ostuhinna tõus üle, ilma et ta taotleks kasumit, siis nende tariifimuudatuste kehtivuse eeltingimuseks ei ole see, kui tarnija täidab nendes sätetes ette nähtud läbipaistvuse ja teavitamise kohustust, tingimusel, et kliendid võivad lepingu igal ajal üles öelda ja neil on sobivad õiguskaitsevahendid, et saada hüvitist kahju eest, mida nad võisid kanda seetõttu, et neid sellistest muudatustest isiklikult ei teavitatud.

Allkirjad